

http://www.luju.ro/atentie-la-antoanella-judecatoarea-iulia-motoc-nu-a-fost-de-acord-ca-un-roman-n-care-s-a-plans-la-cedo-pentru-incalcarea-articolului-3-din-conventie-sa-primeasca-despagubiri-reclamantul-si-a-pierdut-statutul-de-victima-cu-un-vot-de-5-la-2-curtea-a-obligat-r

ATENȚIE LA ANTOANELLA – Judecătoarea Iulia Motoc nu a fost de acord ca un roman care s-a plans la CEDO pentru încălcarea articolului 3 din Convenție să primească despăgubiri: "Reclamantul și-a pierdut statutul de victimă". Cu un vot de 5 la 2, Curtea a obligat România să-i plătească lui Liviu Gramada, împușcat de un politist în urma cu nouă ani, daune morale de 4.000 de euro (Hotărârea)

Scris de Alex PUIU | Data: 16.02.2014 11:26

Prezentăm judecătoreni Iulia Antoanella Motoc (RO) la CEDO nu constituie reaparut un altu roman, cat mai ales pentru statul roman. In-una dintre primele hotarari pronuntate la Strasbourg de fosta judecătoreni la Curtea Constituțională într-o cauza privind România, Motoc a făcut o opinie separată, alături de judecătoreni Olandei la CEDO, respingând cererea de despăgubire formulată de un roman. Cu toate acestea, Liviu Gramada, în vârstă de 46 de ani, a oțenit o doborâre favorabilă, astfel fiind obligat să plătească 4.000 de euro daune morale, după ce un politist l-a împușcat în cap. În 2005, incident sâmbă cu schimbarea agentului de Poliție și cu 46 de zile de spitalizare pentru victima sa. Camera care a dezbătut cauza Gramada vs. România a fost formată din judecătoreni Joop Casadevall (Andorra, președinte), Alvin Gyljumyan (Armenia), Jan Skuta (Slovacia), Nona Tsvetkova (Georgia), Kristina Pardalos (San Marino) care s-a înclinat în sensul obligării statului român la plata de daune morale. Johannes Silvis (Olanda) și Iulia Antoanella Motoc, care au considerat că nu este îndreptățit să primească despăgubiri.

Instanțele din România l-au acuzat pe politist, dar au recunoscut victimei acestuia dreptul la daune morale

În noaptea de 22 mai 2005, în satul Bogata din județul Cluj, un ofițer de Poliție însoțit de un alt agent a oprit un autoturism în care se aflau cinci persoane, având suspiciunea că soferul a consumat băuturi alcoolice la barul din sat. După ce soferul a refuzat să se menaje la secție pentru a fi măsurată alcoolemia, situația a degenerat. Politistul a răspuns cu un spray lacrimogen, iar mai târziu - după ce a chemat instanță pentru ca soferul să se refugie în casa lui Liviu Gramada -, a făcut uz de armă, unul dintre ghiarile lovinduri pe Gramada în coapsa dreaptă. Raportul de expertiză medico-legală finalizat la 20 decembrie 2006 a stabilit că acesta a avut nevrite de 45 de zile de îngrijiri.

Uter, într-o sentință pronunțată la 12 februarie 2008, Tribunalul Cluj l-a acuzat pe ofițerul de Poliție, în motivare fiind invocată legitima apărare, dar a admis parțial despăgubirile solicitate de reclamant, obligându-l pe politist să-i plătească victimei sale 20.000 de lei daune morale. Curtea de Apel și Înalta Curte au confirmat hotărârea de fond.

CEDO l-a dat daune morale de 4.000 de euro pentru încălcarea articolului 3 din Convenție

Nemulțumiri înă de decizia instanțelor din România, Liviu Gramada s-a adresat Curții Europene a Drepturilor Omului, care i-a admis cererea și a obligat statul român să-i plătească despăgubiri morale de 4.000 de euro, desi acesta a solicitat 100.000 de euro. Curtea de la Strasbourg a admis, în parte, plângerea formulată de reclamantul Liviu Gramada și l-a hotărât cu majoritate de voturi (5 la 2) ca a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție, care prevede că "Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante".

"Hotărârea, cu cinci voturi la două, ca statul parat trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data ramănerii definitive a hotărârii - în conformitate cu articolul 44.2 din Convenție -, suma de 4.000 de euro, plus orice suma care poate fi percepută ca impozit pentru prejudiciu moral, în valuta națională a statului reclamat, la rata de schimb din ziua efectuării plății".

Iulia Motoc nu a fost de acord cu condamnarea României la plata a 4.000 de euro

Asa cum menționam ovia mai devreme, decizia a fost luată cu un vot de 5 la 2. Cei care au făcut opinie separată au fost judecătoreni Johannes Silvis și Iulia Motoc. Acestia au considerat că Liviu Gramada și-a pierdut statutul de victimă, după ce instanțele din România l-au dat decizii favorabile.

Prezentăm opinia separată comună formulată de judecătoreni Johannes Silvis și Iulia Antoanella Motoc:

"1. Considerăm că faptul, așa cum sunt ele prezentate de Camera, conține elemente speculative în raport cu realitatea situației cu care s-a confruntat ofițerul de Poliție. Aspect important, Curtea, care nu este o "prima instanță de judecată", nu se află în situația favorabilă de a recunoaște faptul sau de a înmormi expertiză balistică date fiind circumstanțele care fac din acest caz un incident izolat, spontan. Având în vedere poziția sa în Curtea, concluziile avansate de majoritate, referitoare la faptul că au existat omisiuni impoziabile autorităților judecătoreni, nu ni se par pentru totul relevante. Înalta Curte de Cassa și Justiție a afirmat foarte clar că ofițerul de Poliție a reacționat considerând că, data fiind agresivitatea manifestată de persoanele implicate în incident, viza sa și a colegului său au fost puse în pericol. ICCJ a confirmat hotărârea Tribunalului Cluj, care a dat în prima instanță ca în acest caz trebuie să se aplice prevederile din Codul penal privitoare la forma disproporțională în situația de legitimă apărare. Mai mult decât atât, instanțele române au înlocuit principiile de bază ale OIU privind recurgerea la forță și utilizarea armelor de foc de către cei responsabili cu aplicarea legii. În această condiție, data fiind și angajarea procedurilor interne efectuate în acest caz, suntem de părere că, în ceea ce privește Camera, aceasta nu ar fi trebuit să-și asume rolul de judecătoreni de fond complet și să evalueze faptul (și să vedea, printre altele, cauza Edwards vs. Marea Britanie, 16 decembrie 1990, și cauza Klaus vs. Germania, 22 septembrie 1993) și, de asemenea, să considere că aceasta nu s-a aflat în posesia unor date convingătoare pentru a oferi o apreciere diferită de aceea a instanțelor române (cauza Barbu Angheliescu vs. România).

2. În concordanță cu acest punct de vedere, avem și un al doilea motiv care ne determină să nu înmormim parerea majorității Camerei. În opinia noastră, reclamantul și-a pierdut statutul de victimă. Reclamantul trebuie să-și justifice calitatea de victimă pe întregul durata a procedurii (cauza Bardur vs. Rusia, 2002). Totuși, adoptarea de către autoritățile naționale a unei decizii sau a unei măsurii favorabile reclamantului va avea drept efect plătirea costurilor de victimă doar dacă este însoțită de o recunoaștere explicită a faptului sau, cel puțin, de îndepărtarea faptului. Aceasta depinde, printre altele, de natura dreptului presupus a fi încălcat, de motivația deciziei (cauza Jensen vs. Danemarca) și de parțianța unor consecințe nefavorabile (Finlanda și Lidars vs. Letonia). În acest caz, raționamentul autorității judecătoreni se bazează, în ultima instanță, pe estimarea că a existat o apărare disproporțională din partea ofițerului de Poliție. În cele din urmă, chiar dacă a fost achitat penal, instanța l-a obligat să plătească despăgubiri în favoarea reclamantului, care a obținut astfel 5.000 de euro ca bilă de daune morale. Cu altele, este clar că autoritățile române au recunoscut încălcarea. Aceasta recunoaștere este urmată de o reparare. În conformitate cu jurisprudența Curții, repararea prejudiciului trebuie să fie echilibrată, suficientă. Aceasta depinde de toate circumstanțele cauzei, în special de natura încălcării Convenției (cauza Guegen). Din acest punct de vedere, ca și în cauza Guegen, evaluarea circumstanțelor este susceptibilă să conducă la concluzii diferite. În ceea ce privește cazul nostru, ar trebui să avem în vedere că reclamantul însuși a fost cel care a instigat. Se poate observa că acest lucru de apărare constituie o încălcare a dreptului prevăzut în articolul 3 din Convenție nu echivală cu un tratament în mod intenționat degradant. Din această perspectivă, considerăm că despăgubirea primită de reclamant este suficientă pentru a acționa și nu mai ridică pretențiile victimei în sensul articolului 34 al Convenției, întrucât este doar cu puțin mai mică decât minimul pe care îl acordă Camera. În general, în cazurile în care se contestă încălcarea articolului 3:

"Cinec și-a decănit CEDO din 11 februarie 2014 pronunțată în cauza "Gramada vs. România".